

za to mají, to není. Nelze tedy s otázkou se vypořádati, dokud nebudou provedeny důkazy, jež žalobce o svých tvrzeních nabídne, což ovšem bude mít za následek, aby provedeny byly i důkazy o odporujících tomu tvrzeních družstva. Nelze souhlasiti s nižšími stolicemi, mají-li za to, že, bylo-li smlouvou nájemní družstvu dovoleno ukládati ve skladišti jen obilí a ono tento zákaz přestoupilo, že by z toho bylo právo jen dráze jako svému smluvníku. Neboť najisto zákaz takový, pokud jde o hořlaviny, má účel bezpečnostní a jest tedy rázu právně policejního, dráha chce jím chrániti nejen sebe, nýbrž i své zákazníky, jichž zboží budsi při nakládání a skládání, nebo při ukládání v sousedních skladištích nebo konečně při dopravě v blízkosti skladiště se ocitá. Zákaz působí tedy ve prospěch všech zájemníků. A kdo ho přestoupí, jest práv ze škody tím způsobené. Ostatně přehlíží nižší stolicе předpisy §§ 446, 447, 459 tr. zák., takže, pokud by žalované družstvo tyto bylo přestoupilo, nemůže je ani žádná smlouva, tomu odporující, obhájeti, ježto jde o předpisy absolutní a povahy nutící. V protokolu jednacím nalézá se poznámka, že zástupce žaloby odepřel podpis protokolu, protože jeho návrhy dukazní nebyly protokolovány, ale protokol neudává, které návrhy to byly. To jest pochybení proti předpisum §§ 209, 212 c. ř. s. a protokol netvoří, ježto odepření podpisu z udaného důvodu pokládati jest za odpor proti správnosti (úplnosti) protokolu, důkaz o průběhu jednání (§ 215 c. ř. s.). Ovšem měl se zástupce žalobce vůči předsedovi, jemuž odmítnutí přičítá, dovolávati rozhodnutí senátu (§ 214, odstavec druhý c. ř. s.), ale i když se to nestalo, netřeba zkoumati následky tohoto opomenutí, neboť když rozsudky nižších stolic zrušeny pro neúplnost již proto, že důkazy o žalobním ději nabídnuté nebyly připuštěny. Lze v doplňovacím řízení uvést vše to, co s touto otázkou, která dřív pominuta byla a nyní provést se má, souvisí, ať už to hned při původním jednání uváděno bylo nebo nebylo. Mínění městské rady ve výměru žalovanému družstvu ze dne 5. srpna 1915, že žalobce provádí stavbu skladiště svého na své risiko, nemůže ovšem zbaviti žalobce práv, která mu z tvrzeného zavinění žalovaného družstva dle zákona vyplývají, důkaz zavinění toho ovšem předpokládá. Poměr žalobce k pojišťovací společnosti je pro tento spor nerozhodný. Dá se jednak vždy mysliti, že žalobce neobdržel plně náhrady své škody na př., že nebyl v plné hodnotě předmětu pojištěn, a jednak ten, kdo svým zaviněním škodu způsobil a tedy z ní práv jest, není zbaven povinnosti své k náhradě tím, že poškozený byl pojištěn a pojišťovatelem odškodněn; pokud se tak stalo, nastupuje v práva poškozeného pojišťovatel, jenž ho vyplatil (§ 1358 obč. zák.), a pokud by poškozený sám na poškoditeli vymáhal náhradu takto již krytou, mohl by poškoditel namítati mu leda nedostatek aktivní legitimace, o což však se zde nejedná, ježto taková námitka činěna nebyla.

Čís. 2711.

Není podle silničního řádu pro Čechy závady, by povoz nejel uprostřed silnice. Jest povinností řidiče automobilu, by i bez upozornění

ohroženého vozidlo zastavil, pokud se týče rychlost zmírnil, mohla-li by další jízdou býti způsobena škoda.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, Rv I 1287/22.)

Kůň žalobcova povozu lekl se rychle jedoucího automobilu žalovaného, splašil se a shodil žalobce s vozu. Žalobu o náhradu škody uznaly o b a n i ž š í s o u d y důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dle §u 1 zákona ze dne 9. srpna 1903, čís. 162 ř. zák., ručí v případě, že provozem silostroje byl někdo zraněn nebo zabit, nebo byla způsobena věcná škoda, řidič stroje a jeho vlastník za způsobenou škodu dle §u 1323, pokud se týče 1325 až 1327 obč. zák. rukou společnou a nedílnou. Kdo dle §u 1 uvedeného zákona za škodu ručí, jest dle §u 2 tohoto zákona povinností k náhradě škody sprostěn, nehledě k případům ostatním tam uvedeným a zde v úvalu nepřicházejícím, p r o k á ž e - l i, že škodlivá událost, zde splašení se koně, zapřaženého do povozu strany žalující, a překocení vozu, způsobena byla zaviněním osoby třetí nebo poškozeného samého. Bylo tedy na žalované straně, by d o k á z a l a, že tuťo škodlivou událost zavinili žalobci, pokud se týče osoba třetí, leč tento dukaz se jí dle zjištění nižších soudu nezdařil. Je zjištěno, že povoz žalobcův jel původně uprostřed silnice, což není zakázáno vyhláškou místodržitele pro Čechy ze dne 21. června 1866, čís. 49.165 z. z. č. 54, neboť zde v úvalu přicházející § 2 citované vyhlášky stanoví pouze, že povozy mají v levo vyhýbati a v pravo předjížděti a že jsou povinny, povozům předjíždějícím nebo s nimi se potkávajícím bez zdráhání se vyhnouti, nezakazuje však ani slovem, aby se nejelo uprostřed silnice, jak odvolací soud mylně se domnívá, aniž by ovšem z toho vyvozoval důsledky. Pokud však dovolatelé spatřují zavinění žalobce v tom, že svého koně, když auto se blížilo, strhl napřed v levo a potom v pravo, bylo již nižšími soudy docela správně zdurazněno, že to zavinil řidič auta, jenž nejel na předepsané straně silnice a tím právě uvedl žalobce do rozpaků, na kterou stranu se má vyhnouti. Že žalobce za daného stavu věci se chtěl vyhnouti napřed v levo, jak to shora uvedený § 2 vyhlášky místodržitele pro Čechy ze dne 21. června 1886 předpisuje, a že pak proto, že auto jelo dále, aniž změnilo směr jízdy, zatáhl koně v pravo, by nedošlo k jinak nevyhnutelné srážce, nelze mu jistě přičítati k vině. Marně poukazuje konečně žalovaná strana k tomu, že žalobce nedal znamení, by řidič auta vozidlo zastavil. Nehledě k tomu, že žalobce podle zjištění nižších soudů tak učinil, nebylo to jeho povinností, naopak řidič vozidla má podle §u 45 ministerského nař. ze dne 28. dubna 1919, čís. 71 ř. zák. b e z v e š k e r é h o u p o z o r n ě n í zmírniti přiměřeně rychlost jízdy, třeba-li, také zůstatí státi a zaraziti motor, kdyby jeho vozidlem mohly býti způsobeny nehody nebo poruchy dopravy, jak tomu právě v tomto případě bylo. Nebyl-li však proveden dukaz o tvrzeném zavinění žalobce, nebylo dle toho, co shora jest uvedeno, vůbec třeba, obíratí se případným zaviněním řidiče.